

Sygn. akt II K 190/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Grajewie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Andrzej Myśliński

Protokolant: Piotr Gosiewski

w obecności **Prokuratora** Justyny Łukaszewicz

po rozpoznaniu dnia 20.09.2017 roku, 23.10.2017 roku, 28.11.2017 roku i 16.01.2018 roku na rozprawie sprawy

M. B. (1)

urodz. (...) w E.

syna K. i M. z d. S.

oskarżonego o to, że:

w dniu 8 stycznia 2017 r. w m. G. gm. S., woj. (...) podczas kontroli drogowej w związku z popełnionym wykroczeniem drogowym podrobił podpis swego brata M. B. (2) na pouczeniu o uprawnieniach i obowiązkach osoby co do której istnieje uzasadniona podstawa do sporządzenia przeciwko niej wniosku o ukaranie oraz na oświadczeniu o miejscu zamieszkania,

tj. o czyn z art. 270 § 1 kk

1. Oskarżonego M. B. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na mocy art. 270 § 1 kk w zw. z art. 34 § 1 i 1a pkt 1 kk, art. 35 § 1 kk skazuje go na karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 25 (dwudziestu pięciu) godzin miesięcznie.
2. Zwalnia oskarżonego od opłaty sądowej i pozostałych kosztów sądowych w sprawie obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 190/17

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 8 stycznia 2017 roku M. B. (1) kierował samochodem marki V. o nr rej. (...), a podróżowała z nim jego matka M. B. (3). Powyżej wskazany samochód należał do M. L. ale faktycznie od jesieni 2016 roku jedynym jego użytkownikiem był M. B. (1).

W tym czasie W. K. i T. Ł. funkcjonariusze policji z Komendy Powiatowej Policji w G. pełnili służbę patrolową i w trakcie służby wykonywali czynności związane z pomiarem prędkości pojazdów jadących na trasie K-61 w miejscowości G. woj. (...). Około godziny 12:40 W. K. dokonał laserowym miernikiem prędkości typu (...) 20-20 pomiaru prędkości

samochodu marki V. o nr rej. (...). W wyniku powyższego pomiaru ustalili, iż kierowca tegoż pojazdu poruszał się swoim pojazdem z prędkością 108 km/h w miejscu gdzie dopuszczalna prędkość wynosiła 50 km/h.

Po zatrzymaniu pojazdu kierujący samochodem M. B. (1) podał się funkcjonariuszom policji za M. B. (2) (tj. swego brata M. B. (2)) podając jednocześnie, iż nie posiada przy sobie prawa jazdy, a dane kierowcy potwierdziła pasażerka M. B. (3).

W związku z powyższym W. K. poinformował kierowcę, iż w związku z popełnionymi wykroczeniami zostanie przeprowadzone postępowanie wyjaśniające i skierowany wniosek o ukaranie do sądu.

Następnie M. B. (1) podrobił podpis M. B. (2) na pouczeniu o uprawnieniach i obowiązkach osoby co do której istnieje uzasadniona podstawa do sporządzenia przeciwko niej wniosku o ukaranie oraz na oświadczeniu o miejscu zamieszkania podpisując się w obu przypadkach – (...).

Faktycznie w dniu 8 stycznia 2017 roku M. B. (2) przebywał w Zakładzie Karnym w C.-k. 15.

Jak zaś wynika z informacji Starostwa Powiatowego w E. M. B. (1) decyzją starosty w okresie od 16.10.2016 r. do 16.01.2017 r. miał zatrzymane prawo jazdy i w/w odebrał je w dniu 18.01.2017 roku. k. 50 i 74.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zeznania świadków W. K. k. 136-137, 21-22, 54, T. Ł. k. 160, M. L. k. 160 a ponadto na podstawie kserokopii notatnika służbowego k. 5-6, kserokopii pouczenia k. 19, kserokopii oświadczenia k. 20, informacji ze Starostwa Powiatowego w E. k. 50, 74, odpisu wyroku k. 31, informacji z zakładu karnego k. 15.

Oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i zarówno rozprawie jak i w postępowaniu przygotowawczym odmówił składania wyjaśnień.

Zdaniem Sądu nie przyznanie się oskarżonego do winy pozostaje w całkowitej sprzeczności z zebranych w sprawie materiałem dowodowym.

Bezsporne w sprawie jest, iż M. B. (2) w dniu 8 stycznia 2017 roku przebywał w Zakładzie Karnym w C. i nie mógł kierować pojazdem i zostać zatrzymany do kontroli drogowej o której mowa powyżej.

Z jednoznacznych zeznań funkcjonariusza policji W. K. wynika zaś, iż w trakcie kontroli drogowej kierowca pojazdu nie posiadał prawa jazdy, ani innych dokumentów i podał mu ustnie swoje dane jako M. B. (2) które zostały zweryfikowane w policyjnym systemie informatycznym. Następnie dane podane przez kierowcę potwierdziła pasażerka będąca w pojeździe. Następnie osobie która podała się za M. B. (2) wręczył do podpisania pouczenie o prawach i obowiązkach osoby co do której istnieje uzasadniona podstawa do sporządzenia przeciwko niej wniosku o ukaranie oraz oświadczenie o miejscu zamieszkania. Kierujący podpisał oba te dokumenty czytelnie imieniem i nazwiskiem M. B. (2).

Drugi z funkcjonariuszy policji T. Ł. potwierdził fakt przeprowadzania kontroli drogowej i zasadnicze okoliczności z tym, iż szczegółów nie pamiętał albowiem bezpośredni czynności z kierowcą dokonywał W. K..

Powyższe znajduje dalsze potwierdzenie w działaniach podjętych w sprawie w postaci skierowania wniosku o ukaranie co do M. B. (2) k. 27 i wydania co do niego wyroku nakazowego k. 31.

Jak wynika obecnie w sprawie tut. Sądu II W 221/17 toczy się wobec M. B. (1) postępowanie o wykroczenia popełnione w dniu 8 stycznia 2017 roku w miejscowości G..

Ponadto M. L. zeznał, iż posiadał samochód marki marki V. o nr rej. (...), który od jesieni 2016 roku do lipca 2017 roku stale użytkował M. B. (1). Dowiedział się od policji, iż jego samochód był zatrzymywany do kontroli w G. pod G. ale nie wie kto nim wtedy jechał bo oskarżony nie chciał nic na ten temat mu powiedzieć. Stwierdził, iż nie ma kontaktu z drugim z braci (...).

Zdaniem Sądu zeznania tychże świadków są w pełni wiarygodne albowiem nie mieli oni wcześniej żadnych kontaktów (co do funkcjonariuszy policji) i powodów aby obciążać niezgodnie z rzeczywistością oskarżonego. Zdaniem Sądu powyżej opisane dowody zasługują na obdarzenie ich wiarą są spójne, logiczne, wzajemnie korespondują ze sobą tworząc wewnętrzną całość.

Ponadto zwrócić należy uwagę, iż oskarżony w dniu popełnienia czynu nie posiadał prawa jazdy które to jak wynika z informacji Starostwa Powiatowego w E. M. B. (1) decyzją starosty w okresie od 16.10.2016 r. do 16.01.2017 r. zostało zatrzymane i odebrał je w dniu 18.01.2017 roku. k. 50 i 74.

Zdaniem Sądu to brak prawa jazdy był wynikiem zachowania oskarżonego polegającego na podawaniu się za brata M. B. (2).

Dlatego Zdaniem Sądu nie przyznanie się oskarżonego do winy było niezgodne z rzeczywistością. Dalsze zaś jego zachowanie było specyficzną próbą uniknięcia odpowiedzialności za popełnione wykroczenia, a także przestępstwo w niniejszej sprawie.

Zarówno matka oskarżonego M. B. (4) jak i jego brat M. B. (2) odmówili składania zeznań w sprawie.

Mając więc na uwadze powyżej opisany materiał dowodowy w niniejszej sprawie wina oskarżonego, jak i okoliczności popełnienia przypisanego mu czynu są oczywiste i nie mogą budzić wątpliwości, a rzeczywistość wyglądała jak w powyżej ustalonym stanie faktycznym.

Czyn którego się dopuścił stanowi przestępstwo określone w art. 270 § 1 kk.

Dobrem chronionym przez art. 270 § 1 kk jest autentyczność dokumentu, czyli pochodzenie dokumentu od osoby, która figuruje jako jego wystawca. Istotą przestępstwa materialnego fałszerstwa dokumentu jest tworzenie pozoru, że pochodzi on od określonego wystawcy. Podmiotem przestępstwa z art. 270 § 1 kk może być każda osoba zdolna do odpowiedzialności karnej (przestępstwo powszechne). Dyspozycja art. 270 § 1 kk wskazuje na to, że przedmiotem wykonawczym fałszu materialnego jest dokument. Pojęcie to należy rozumieć zgodnie z art. 115 § 14 kk. Podrobieniem dokumentu w rozumieniu art. 270 § 1 kk jest także potwierdzenie przez uczestnika czynności procesowej fałszywym podpisem nieprawdziwych danych w protokole utrwalającym tę czynność procesową". Zdaniem SN, osoba podpisująca taki protokół uczestniczy w jego sporządzaniu, jako że "protokół ma pełną wartość procesową jako dokument dopiero po złożeniu na nim wymaganych podpisów (por. art. 150 KPK)" (tamże; podobnie wyr. SN z 20.4.2005 r., III KK 190/04, Prok. i Pr. – wkł. 2005, Nr 11, poz. 5; wyr. SN z 9.2.2004 r., V KK 194/03, OSNKW 2004, Nr 4, poz. 42). Tak samo SN ocenił podpisanie się na mandacie karnym nazwiskiem innej osoby, której dane zostają – wskutek niezgodnego z prawdą oświadczenia sprawcy – wpisane do tegoż mandatu (wyr. SN z 6.4.2006 r., IV KK 467/05, OSNKW 2006, Nr 6, poz. 62). Czynność sprawcza polegająca na użyciu sfalszowanego dokumentu jako autentycznego może być zrealizowana zarówno w zamiarze bezpośrednim, jak i ewentualnym.

Mając powyższe na uwadze należało uznać kwalifikacje czynu popełnionego przez oskarżonego z art. 270 § 1 kk za właściwą.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 kk.

Zdaniem Sądu stopień społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonemu jest znaczny.

Jako łagodzącą okoliczność przyjęto obecną niekaralność oskarżonego. Dalszych okoliczności łagodzących nie stwierdzono.

Mając powyższe na uwadze Sąd wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 25 godzin miesięcznie.

Zdaniem Sądu powyższa kara spełnia cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa przy uwzględnieniu nagminności przestępstw tego rodzaju.

Ze względu na sytuację majątkową zwolniono oskarżonego od opłaty sądowej i kosztów sądowych- art. 624 1 kpk.